

подвива, когато таралежът се увие на кълбо. Бодлитъ покриватъ цѣлото тѣло, като оставатъ безъ бодли: главата, краката, опашката и долната частъ на тѣлото — коремчето. По тѣзи мѣста, вмѣсто бодли, има меки сиво-рѣждиви космици. Около ноздритѣ и очитѣ стърчатъ по-дълги космички, като четинки — мустачки.

Игличкитѣ по тѣлото на таралежа, сж затвърдели (вроговени) космички, които въ дебелинитѣ на кожата сж въ връзка съ специални мускули. Тѣзи мускули, като се свиватъ привеждатъ въ движение игличкитѣ и тѣ нащръкватъ на всички страни, поради което неприятелитѣ му не могатъ да го докоснатъ. Свилъ се на кълбо, таралежътъ представлява една бодлива топка. Въ това положение той може да се търкулне и при падане отъ нѣкоя висока скала не се наранява, защото нащръкналитѣ бодли намаляватъ удара и таралежътъ пада като на пружина.

Обикновения таралежътъ обича равни мѣста образли съ трева или храсти и въ сѣседство съ вода, но далече отъ много шумъ. Таралежътъ посещава полето, ливадитѣ, градинитѣ, а понѣкога и двороветѣ. Когато ще се установи на нѣкое мѣсто за повече време, избира гжстакитѣ, кухитѣ дървета, куповетѣ отъ загнили прѣчки, слама или боклуцитѣ, изобщо такива мѣста, кждето може да се скрие и да бжде на спокойствие. Така заритъ въ шумата, въ сѣчкитѣ, или въ нѣкои боклуци, завитъ на кълбо таралежъ прекарва цѣла зима въ сѣнь. **Зимниятъ сѣнь**, въ който изпада таралежътъ, е доста тежъкъ, особено въ по-севернитѣ и студени страни, кждето таралежътъ спи почти непрекъснато презъ цѣлата зима. По нашитѣ пѣкъ мѣста, таралежътъ заспива въ дълбокъ зименъ сѣнь само презъ най-голѣмитѣ студове. Отъ зимния сѣнь може да пробудимъ за малко време таралежа, като трѣскаме силно на тенеке, следъ което той пакъ заспива.